

ლიცენზირებული საშური

საშურის მუნიციპალიტეტის ბაზეში „საშურის მოამბის“ დამატება
№1, 29 იანვარი, პარასკევი, 2016 წელი

ქართული ლიტერატურისა და მწერლობის შესახებ გვესაუბრება საშურის მუნიციპალიტეტის გამგებელი ბიორბი ბურასაშვილი.

საშურის კულტურულ-მემორიალური საქმიანობაზე ზრუნვა
– ეს ჩვენი პრიორიტეტია

– ბატონო გიორგი, დამეთანხმებით, ჩვენი თაობა იმ ადამიანების გარემოცვაში გაიზარდა, რომლებიც რაიონის ლიტერატურულ კოლორიტს ქმნიდნენ. ჩვენი თაობა წიგნით გაიზარდა. რას იტყვით ქართული მწერლობის შესახებ, გიყვართ თუ არა ლიტერატურა და რამდენად მნიშვნელოვანია დღეს წიგნი ადამიანებისთვის?

– პროფესიული განათლებისა და სპეციალობის მიუხედავად, შეუძლებელია, ქართველ ადამიანს ქართული მწერლობა და ლიტერატურა არ უყვარდეს, თუკი ოდნავ მაინც აზროვნებს. მით უმეტეს, როცა **შოთა რუსთაველი** გვყავდა, ჯერ კიდევ, მე-12 საუკუნეში.

ჩემი თაობისთვის საშურის ლიტერატურული საქმიანობა, გამორჩეულად, მაინც **გიორგი ლობჯანიძისა და ეკა ბაქრაძის** სახელს უკავშირდება. კარგად მახსოვს თქვენი – ნორჩი პოეტების შემოხვევა პოეზიაში.

ბევრი რამის შესწავლა და ათვისება შეიძლება, მაგრამ თუ ნიჭი არ გაქვს, ლექსს ვერ დაწერ. იმის მიუხედავად, რომ სკოლაში ტექნიკური საგნები უფრო მიყვარდა (კარგადაც ვსწავლობდი) და ჩემი პროფილიც არაპროფესიონალი გახლავთ, ვცდილობდი, კარგი მკითხველი ვყოფილიყავი. ჩვენს ოჯახში, განსაკუთრებით დედაჩემს უყვარდა კითხვა და ახლაც უყვარს. დღეს აქცენტი კომპიუტერისკენ არის მიმართული, რასაც, ცხადია, პროგრესული შედეგები მოაქვს, მაგრამ, ჩემი აზრით, ბავშვმა ჯერ წიგნიდან უნდა მიიღოს საფუძვლიანი განათლება და მხოლოდ ამის შემდეგ, უკვე კომპიუტერთან მუშაობით გაიდრმავოს ცოდნა. საბედნიეროდ, დღესაც არიან წიგნის მოყვარული მოზარდები. ჩემი შვილები წიგნს კითხულობენ.

– გამორჩეულად საყვარელი მწერლები გეყოლებათ...

– პროზაიკოსებიდან – **კონსტანტინე გამსახურდია და ნოდარ დუმბაძე**, პოეტებიდან **მურმან ლებანიძე, მუხრან მაჭავარიანი**. კორიფეები, თითქმის ყველა მიყვარს. შეიძლება, სრულიად უცნობი ავტორი აღმოაჩინო და ჩაგაფიქროს... ადამიანები, ზოგჯერ არ ჩანან, მაგრამ ფასეულობებს ქმნიან. პროფესიონალ შემფასებლად, შეიძლება, ვერ გამოვლევ, მაგრამ ესთეტიკურ სიამოვნებას ყოველთვის ვღებულობ.

– თანამედროვე მწერლებიდან ვის გამოარჩევით?

– **აკა მოჩილაძე და დათო ტუჩაშვილი**, ჩემი აზრით, საინტერესო თანამედროვე მწერლები არიან. ისევ გავიმეორებ, ყველა საქმეს ნიჭი უნდა, მითუმეტეს – მწერლობას და ხელოვნებას. ის, ვინც საზოგადოებაში დამკვიდრებას სკანდალებითა და იაფფასიანი მარკეტინგული ხერხებით ცდილობს, ამით საკუთარ უნიჭობას და არაპროფესიონალიზმს ფარავს. დროს თავისი კარგი და ცუდი სიხლეუბი მოაქვს, თანამედროვეობა ხელოვნებაშიც უნდა აისახოს, მაგრამ ის არ უნდა დაგვაფიქვდეს, რომ ჩვენ მართლმადიდებელი ღირებულებების დამცველი ვართ. ვისაც როგორ სურს, ისე

იცხოვროს, ინდივიდუალური დამოკიდებულებებით ამა თუ იმ საკითხის მიმართ, ეს მისი პირადი საქმეა, მაგრამ ხელოვნებისა და ლიტერატურის გამოყენებით, ამ ყველაფრის პროპაგანდა, ჩემთვის, მიუღებელია.

– იქნებ დააკონკრეტოთ, რას გულისხმობთ?

– **რას და, როდესაც მშობელი დედის მიმართ აღძრულ უხამს ფიქრებს მწერლობის სახელით უკეთებ რეალიზებას და ამას ლიტერატურულ პროექტს არქმევ, საკუთარ თავს კი მწერალს უწოდებ, უფრო მეტიც, ასეთ ნაწარმოებებში პრემიას გაბღვევ, – ეს, ჩემთვის, ერთი რიგითი მკითხველისთვის დანაშაულია. ქართული მწერლობა სიბილწისა და უნიჭობის პოლიგონად არ უნდა იქცეს. პოეზია ღოცვასაგვით არის. მართლმადიდებლობისა და ჩვენი პატრიარქისადმი არაკორექტულ მოპყრობას და მწერლობაში მის იდეოლოგიად ქცევას ვემიჯნები.**

– გეთანხმებით. ამიტომაც არის საჭირო ჭეშმარიტად ნიჭიერი შემოქმედი ადამიანების ხელშეწყობა. ისევ საშურს მივუბრუნდეთ. რა გეგმები აქვს მუნიციპალიტეტის ხელმძღვანელობას, უნდა ველოდოთ თუ არა, საზოგადოების ინტელექტუალურად ამაღლებისთვის აუცილებელ პროექტებს?

– გეგმები, რა თქმა უნდა, არის... პატარა ნაბიჯებით დავიწყეთ და იმედი გვაქვს, გავაფართოვებთ საშურის კულტურულ-შემოქმედებით საქმიანობას, – ეს ჩვენი პრიორიტეტია. მით უმეტეს, საშური ინტელექტუალური ადამიანებით არის ცნობილი. აქვე მინდა, აღვნიშნო იმ აკადემიური ღონისძიებების მნიშვნელობა, რომელსაც პირადად თქვენ ჩაუყარეთ საფუძველი ჩვენს ქალაქში და, უკვე რამდენიმე წელია, უძღვებით. მჯერა, ყველა კეთილი საქმე ერთმანეთს გადაკვეთს და კეთილ ნაყოფს გამოიღებს.

– და ბოლოს, საშურის საკრებულოსა და მუნიციპალიტეტის ერთობლივი ინიციატივით დღის სინათლეზე გამოვიდა **„ლიტერატურული საშური“**, რომელსაც, მართლაც, ინტერესით აღევნებს თვალს ჩვენი საზოგადოება. რჩება თუ არა გამგებელს დრო ლიტერატურული გაზეთის წასაკითხად?

– რა თქმა უნდა, ვკითხულობ და მეამაყება, რომ ღვაწლმოსილი ადამიანების გარდა, ნიჭიერი ახალგაზრდობაც მოდის და ეს გაზეთი მათაც უხსნის ასპარეზს. განსაკუთრებით პოეზიით იყო და არის განთქმული ჩვენი ქალაქი. „საშური – პოეზიის აკვანი“ – ეს სიტყვები ჯილდოა თითოეული საშურელისთვის.

წარმატებებს ვუსურვებ ჩვენი რაიონის შემოქმედ ადამიანებს და მათდამი მუდამ თანადგომას გამოვხატავ.

ესაუბრა **ეკა ბაქრაძე**

ხ ს ო გ ნ ა

ალამიანების ამჟამინდელ უღროლ ვახვლა აქვლის ხანმოკლე შარვატს მოკბავს – სიცოცხლის ღამაზი შერბით დაუტკობელი სურვილით სავსეს...

მით უფრო, თუ ეს ალამიანები აქველასავით უწყინარნი, შაჰიზი სულით შემკული ღაბიჯებდნენ ჩვენს გვერდით ისე ჰაეროვნად, თითქოს მიწას ვხსნარც კი აპარებდნენ, ზეცისკენ ასაფრინად ნააღრმავად შემზადებულნი...

ასეთი იყო **გიგი ღომიძის** ამჟამინდელ ყოფნის 23 წელი – ღამებით, ოცნებებითა და სიყვარულით სავსე...

მერე ბრმა ბედისწერამ თვალბილულად გაიმეტა...

მას შემდეგ დიდი დრო გავიდა...

ჩვენს ქალაქს ისევ ახსოვს მომხიბვლელი ახალგაზრდა ქალის ხალასი ღიმილი და მბრძანებელი სულის გულწრფელი ამოქანალი, რომელსაც შემანთქნავდა კოვტეა ქალბატონმა **ნაზი კიდასონიამ**, რამდენიმე ათეული წლის წინათ კოვტეა თრთოლვით აღსაფასებელი ჩანახატი მიუძღვნა, რომელიც შურნალ „საქართველოს ქალი“ შურცლებზე დაიბეჭდა.

* * *

მივყვები მგზავრი ქვიშიან ბილიკს და დილის სიო მელანდრებს, მივალ, ჩემივე ნაბიჯებს ვითვლი, მინდა, რომ ვიქნე ღამაზ ლექსებზე. მივდივარ, ფეხქვეშ ქვიშა სმაყრობს, და მიერ, ნელ-ნელა ვეხვევი ფიქრში, სადღაჯ ჩანჩქერი აურზაყრობს და ტირიფები ჩაფლულან ნისლში. ჩავიჩოქები მდინარის პირას, - მიჩურჩულებ, ვეჩურჩულებ, გზას გავუყვები და აქ, ჩემს ნარვლად, რჩებიან ჩემი ნაფეხურები.

* * *

მე მახარებდა განძორების მოახლოება, ახლოს მოსულმა სინანულის მომგვარა წრემლი, ო, როგორ მინდა იმ დღეების განმეორება, ვიერი, არ მოვა და მაინც ველი... რა ტკბილი იყო, უჩვეულო, მაშინ მაისი და ჩემს თვალებში უცვლელად თითქოს ბრწყინავდა, მზეს შევხაროდი, უძურველად მათბობდა ისიერ, და არ მეგონა, ბოლოს, ასე თუ გამყინავდა. მინდა, პო, მინდა ისევ ნღობის შემორწყუნება, მაშინ ორნებით რად აზიდულ კომპეტს ვაგებდი, მე ვორნებობდი, ორნებაა ჩემი ბუნება და არ მეგონა, არ მეგონა თუ ვინანებდი.

ნიკოლოზ ბარათაშვილის

კვითხულოდ დიდხანს... დავხუჯავ თვალს და ჩემს საყვარელ ნიგნს მივიკრავ გულზე, თვალნათლივ ვუძიებ საყურის წიმრის ეკატერინეს პატარა ყურზე.

ავხედავ რას და მომაგონდება, რომ შენ ვიყვარდა ლაყვარდის ფერი - ფერი ზეურისა, რომელსაჯ ახლას შენი თვალებით შეშხარის ერი.

საშველო

იმ დილითაც ჩვეულებრივად გაუდგა გზას სამსახურისკენ, მაგრამ, ამჯერად, ფეხით სიარული აირჩია. ოცდასამი წლის იყო. სიცოცხლითა და ხალისით სავსე, ორი შვილის დედა.

ახლა... მესამეს ელოდება. ჯერ არავის უმხელს ამ საიდუმლოს, მაგრამ გულის კოვთან უკვე გრძობს ახალი სიცოცხლის ჟრუნტელს და ბედნიერია.

წაკითხულ წიგნზე შთაბეჭდილებების მიწერის ჩვეულება სკოლიდან გამოჰყვა. წერდა ამ შთაბეჭდილებებს თავისთვის და წარმოდგენაც არ ჰქონდა, თუ, ოდესმე, ეს რვეული სხვას ჩაუვარდებოდა, სხვა წაკითხავდა და სვედიანად დახურავდა:

„წავიკითხე ვოლტერის ფილოსოფიური მოთხრობა „ზადიგი ანუ ბედისწერა“... „წავიკითხე გოეთეს „ახალგაზრდა ვერტერის ვნებანი“... „დავამთავრე სტენდალის „პარმის სავანი“... დავამთავრე უოლტერ სკოტის რომანი „აივენჰო“... დავამთავრე შიშკოვის წიგნი „უგრიუმ მდინარე“... „წავიკითხე ელზა ტრიოლეს რომანი „ვარდები ნისიად“... დავამთავრე ნოდარ დუმბაძის „მე ვხედავ მზეს“... დავამთავრე გრიგოლ აბაშიძის წიგნი „ლაშარელა“...“

1967 წლის სექტემბრის მიწურული იდგა... გზატკეცილის გადმა-გამოდმა საყვარელი ალგები შრიალებდნენ... იმ დილით ვერცხლის ღრუბლები იბანდნენ პირს და მზეს ელივლიებოდნენ. ალგები, რომლებიც ასე უყვარს, ღრუბლები, რომლებიც ასე უყვარს, და კიდევ – მინდვრის ყვავილები, ყვითლები, ლურჯები, წითლები, სოსნისფრები... აკი უმღერა კიდევ თავისი სადა ლექსით:

„და მოგვდები ასე წყნარად, ასე ტკბილად თვალს დაეხუჯავ, თან გამყვება მე, სახსოვრად ყვავილები, ერთი მუჭა.“

ლექსები თავდავიწყებით უყვარს, სხვისიც, თავისიც. ხანდახან საკუთარი ლექსი რაიონული გაზეთის რედაქციაში მიაქვს, სადაც ადგილს უთმობენ მის გულწრფელ სტრიქონებს.

ლექსებს ბავშვობიდან წერს. თბილისის „პონერთა სასახლის“ გაზეთმა „გაზაფხულმაც“ რამდენჯერმე გამოაქვეყნა მისი ლექსი. ხაშურის I საშუალო სკოლის მოსწავლე მერი ლომიძე თვალს არ უჯერებდა. პატარა ქალაქს, ხაშურს, უყვარდა თავისი პოეტი ქალიშვილი. ზოგჯერ ზეპირად ეუბნებოდნენ მისეულ სტროფებს:

„ფართოდ გაგაღე ჩემი ფანჯარა, ფართოდ შეგხსენი გაზაფხულს კარი. თეთრი აპრილი უკვე დამდგარა, მახარებს წვიმაც, მზიანი დარიც“...“

თოვლიც ახარებდა, განსაკუთრებით მას შემდეგ, თავის პირმშოს რომ დაანახვა პირველი ფიფქი. წლები გაირბნენ. ბავშვს კი მარად დაამახსოვრდება ის პირველი თოვლი:

„როგორ გაგეყინა ფუნჩულა ხელები, ღოგები გიღვივის, როგორც ყვავილები...“

გზა კი მიდის, მიდის ალგებით, ტირიფებით, ვერცხლის ღრუბლებით, ახალგაზრდა ქალის გული კი ხშიანებს:

„მიყვები მგზავრი ქვიშიან ბილიკს და დილის სიო მელანდრებს, მივალ, ჩემივე ნაბიჯებს ვითვლი, მინდა, რომ ვიქნე ღამაზ ლექსებზე. ჩავეიწიქები მდინარის პირას, მეჩურჩულებ, ვეჩურჩულებ, ალგების პირას, ჭადრების პირას რჩებიან ჩემი ნაფეხურები...“

გზა კვლავ მიდის მგზავრებით დატვირთული ავტობუსებით, საბარგო მანქანებით...

და ტანკენარი ქალიც მიუყვება გზას, მიაქვს პატარა, უპრეტენზიო ლექსები, წაკითხული წიგნები, ოცნებები, მომავლის იმედები და გულთან ჩაბუდებული ახალი სიცოცხლე.

გზა ნელ-ნელა მოკლდება...

მოკლდება მისთვის და ეს არ იცის უცნობმა კაცმა - მძღოლმა, რომელიც საჭეს მიჯდომია...

რა მოხდა?! ვინ დაარღვია მიმოსვლის წესი? – მძღოლმა თუ ქალმა? რამდენი სანტიმეტრით? რა სიჩქარით? ფხიზელმა? მთვრალმა? – ამას შემდეგ იტყვიან. დაწვრილებით გამოიძიებენ. დაჰკითხავენ, დაადგენენ.

მაგრამ, სიცოცხლე, რომელსაც უყვარდა შვილები, ლექსები, წიგნები, უყვარდა ოჯახი, პატარა, ღამაზი ქალაქი და სამშობლოს ცა – „ბარათაშვილის თვალების ფერი“, – ის სიცოცხლე სიმივით გაწვდა, დღისით, მზისით, ღარივით სწორ გზაზე...

...და, როდესაც ხაშურში მოგხვდები, ქალაქში, სადაც სახლებს ვაზი ეხვევა, ფართო, ღია აივნებზე ლურჯი და ვარდისფერი დილის ყვავილები იციანიან, მე ვფიქრობ უცნობ, პოეტურ ქალზე; მინდა, გავახერო გრილით მსრბოლი ავტომანქანები და ვუსაყვედურო!..

ნაზი კიდასონია

1971 წ. შურნალი „საქართველოს ქალი“

ს ს ო ე ნ ა

არღაზიყმების ჰანგად აჟღერებული ძნატი

იუზა გელაშვილი ქრისტეშობის თვეს განერიდა წუთისოფელს!..

ყინვისგან შეჭირხლული თეთრი ქარებით გათოშილი კვიის დეკემბერი... ამ ხმას ექოსავით უერთდება ჩვენი გულიდან ამომსკლარი ურვა – მერამდენედ განცდილი გრძნობა ჩვეულებრივი მოკვდავისა, რომ ვერაფერს შევცვლით, ვერ ვჯობნით, ვერ ვამარცხებთ ბუნებით დადგენილ კანონს. ამ ფიქრში გავიდა დრო...

თქვენი ამქვეყნიდან წასვლის მეორმოცე დღეს კვლავ შევიკრიბეთ. თვალებით ვათბობთ ერთურთს, ვეღარ ვიმშვიდებთ უიმედობით შეპყრობილ სულს, ვეღარ ვერევით გარდაცვალების დასკვნით აკორდებს – გათავდა, მორჩა...

და ისევ ცრემლების კასკადი, გულის გულში გაჩენილი ტკივილი და უცნაური აღმოჩენა: თურმე, იმაზე ბევრად დიდი და საოცარი ყოფილხართ, ვიდრე აქამდე გიცნობდით.

სათქმელი ბევრი გვაქვს... ერთმანეთს არ ვაცლით თქვენი ნაღვაწის ჩამოთვლას: პროზა, პოეზია, ესეები, ლიტერატურული განხილვები, გამოჩენილ ადამიანთა შემოქმედების ზედმიწევნით ცოდნა, ახლებურად წარმოჩენა, დიდი შოთას „ვეფხისტყაოსნის“ ორ ენაზე ზეპირად აჟღერება.

ღიას, შემოქმედება მისი სასიცოცხლო სტიქია იყო, მკვეთრი კონტრასტებით დაპირისპირებული: წუთი-წუთისოფლისა და მარადისობა, დღე და ღამე, შუქი და ჩრდილი, სიბნელე და სინათლე. სხვაგვარად უღერს მისი ლიტერატურული ლექსიკა: სიკვდილის ლანდი, ბურუსი, სიბნელე, ცრემლები და სასაფლაო – მისი ორი უძვირფასესი ადამიანის, – ქალიშვილისა და მეუღლის სამარადისო სასუფეველი და ამ დრუბლიან უიმედობაში, დროდადრო, მზის გამონათება – ფიქრი სიცოცხლეზე, შვილები და შვილიშვილები, ახლობლები და მეგობრები, მაგრამ ამ წამიერ სინათლის სხივს კვლავ ცვლის სევდა, მუქი ფერების მოჭარბება და, ყველა ეს გრძნობა წამყვან ლაიტმოტივად აისახება მის სულიერ განწყობილებასა და ლიტერატურულ ჩანაწერებში.

ბედდასეტყვილს, მეგობრებთან წილნაყარი ხალისიანი წუთები ალაღებდა, გვეფერებოდა, ენაწყლიანობდა, ზეპირსიტყვაობით გვაოცებდა. ჩვენ კი სათანადოდ ვერ მოვეფერეთ...

ისევ ცრემლების ნიაღვარი და ეს არ არის ცრემლების ფარსი ვერნისაჟი. იმედის ტალღას ვგრძნობ... მისი ქნარი არ დადუმებულა...

საკრავის სიმთაჰარმონია კვლავ შეუერთდება სამყაროს და არდავიწყების ჰანგად აჟღერდება...

ნანი გაჩენილამე

ზღვის ცრემლები

იუზა გელაშვილის სსოენას

ზღვას გადაჰყოლია
ფრთათეთრი თოლია,
ჩიოდნენ თმათეთრი მთები,
სული თუ სველია, დრო მთლად შიშველია,
ვეღარ გიშველიან ფრთები...
აფრას რომ დაეცა, გული ვერ გაექცა,-
ჩაძირა იმედი მერცხლის...
ღვთისმშობლის ცრემლები, ბედიის ტაძართან,
დრო მოვა, განაჩენს შეცვლის.
აფხაზეთო, ჩემო, შენო,
ან კი, მისო სუდარავ,
შენი ერთი მუჭა მინის
მეტი, ადარც სურდა რა!..
ღვას ანაკოფია, დადლილი თვალებით,
რინას კვლავ ფერს უცვლის სევდა...
თამარის ხიდზე თუ არ შეგხვდა აპრილი,-
იტყვი, რომ დაგცინა ბედმა...
ცხუმს ადარ მღერინ თეთრი თოლიები,
გადმოჰყვანენ მოქცევას ზღვისას,
ჰაპის ანდერძს ოდესმე აისდენს ემანვილი,-
და ფერს დაიბრუნებს ცისას...
აფხაზეთო, ჩემო, შენო...

ელარა გელაშვილი

ღებოუცი

ღაზა ლომიძე დაიბადა ხაშურში 1991 წლის 12 მაისს. არის ბორის სახელმწიფო სასწავლო უნივერსიტეტის ჰუმანიტარული ფაკულტეტის ქართული ფილოლოგიის მეორე კურსის სტუდენტი.

* * *

არ გინდა, შე ცალო, ეგ ყოფა შეცვალაო?

ამ შეგონებებით ტვინი გაგიჭედე,
გითხარი: „მოეში სირბილს და დამყევი“.
შენ მაინც არ იშლი, გინდა, რომ გიჭერდე,
გარბიხარ, შენ ჩემი სიმშვიდის დამრბევი.

ვიცი, ვერ უარყოფ, საკმაოდ ვიცადე...
გეტყვი, ჩემს ნატანჯ გულს ფეხებით შედექი.
კიდევ ბევრს დავიცდი, კარგო, რომ იცოდე,
ამ ტანჯვას, ამ ლოდინს ექნება შედეგი!

უარობ და სიტყვას არ იცი გადასვლა,
მივდივარ... არ დამჩა სხვა, ამის გარდა, სვლა.

* * *

მუდამ გარბიხარ, გიპირებდე თითქოს დასუსხვას,
შორიდანაც კი გაკვირდები, მზერას მაცილებ.
ნუთუ, გინდა, რომ ჩამოგშორდე ახლა და სულ სხვას
ასე დაგუთმო შენი თავი? მორჩი! მაცინებ...
ჩემი არ იყო? რას მოვისმენ, ქვეყნად, უარესს?!
დაიმახსოვრე, – მთქმელი არ ვარ შენზე უარის!
ხომ ნახე, ყელზე სამკაულად ქალი მეკიდა,
მაგრამ თავს მაინც ისე ვგრძნობდი, როგორც ღარიბი,
ნუ იბუტები, შემირიგდი, აჰა, ნეკი და
ერთმანეთს თაფლით ამოგუესოთ გულის დარები.
მინდა, დამიდგეს სანატრელი, ტკბილი წამი და
ვთქვა: „დღეს კამათით არ წასულა, კოცნით წავიდა.“

* * *

ნუღარ ღერი, რა, ცრემლებს, ასველებ ხალიჩას
და ლექსებს, რომლებიც გაჩუქე, – ეგ ერთი,
მეორე, – მაგ ხელის გულზე რომ ხალი ჩანს,
გამოდი, გაჩვენებ, – ცაზეა ეგეთი.

მესამე, – სიყვარულს აგისხნი ისევ და...
თავიდან გაკოცებ, წაგკიდო რომ ალიც.
სულ წამში გაივლის, ძვირფასო, ის სევდა,
ამ ღამით, ოთახში გატირებს რომელიც.

დიდ უღელს კისერზე დავიდებ, დაგადებ
და როცა გავივლით ორმოცზე მეტ კვირას,
ყველაზე მშვენიერ გოგონას დაბადებ...
მე ჩემი გითხარი, შენ, შენსას, მეტყვი რას?